

РЕШЕНИЕ

№ 2933

гр. София, 07.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1999** по описа за **2021** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Изпълнителна агенция по лекарствата /ИАЛ/, срещу решение без номер от дата 05.01.2021г., постановено по АНД № 7893/2020г. на Софийски Районен Съд, (СРС), Наказателно отделение, 106-и състав. В касационната жалба са развити съображения за неправилност на въззивния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон, в това число е изложен довод, че въззивната жалба е подадена от дружество „Б. 2“ Е., което нямало правен интерес от обжалване на НП, въззивният съд не бил изложил мотиви, било направено искане производството да бъде прекратено на основание чл.59, ал.2 ЗАНН, останалите мотиви касаят материалната законосъобразност на НП по същество. Касаторът, представляван от юрк.Р., претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение пред касационната инстанция.

Ответникът, [фирма] с ЕИК[ЕИК], не е изразил становище по касационната жалба и не е представляван в проведеното съдебно заседание.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА представи заключение касационната жалба да се остави без уважение.

Доказателствени искания пред касационната инстанция не са правени.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С оспореното по делото решение е отменено наказателно постановление (НП) № РД-И-039/09.04.2020г., издадено от изпълнителния директор на ИАЛ, с което на [фирма], Е[ЕИК] на основание чл.294 във връзка с чл.291, ал.1 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина (ЗЛПХМ) е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв.

Делото пред СРС е образувано и съдебното решение е постановено по въззивна жалба от [фирма] с ЕИК[ЕИК], срещу наказателно постановление (НП) № РД-И-039/09.04.2020г., издадено от изпълнителния директор на ИАЛ.

Видно от НП, същото е връчено на дата 13.05. 2020г. на Г. И. М. в качеството ѝ на управител на [фирма]. Видно от справка в Търговския регистър, действително към датата на връчването, посоченото лице е управител санкционираното дружество с процесното НП.

Във въззивната жалба пред СРС се твърди, че с процесното НП именно [фирма] е привлечено към „наказателна отговорност“ лице -стр.2 от въззивната жалба, данни за същото дружество са изложени на стр.5 от въззивната жалба. Към въззивната жалба е приложено пълномощно за адвоката, а като упълномощител е вписано дружеството [фирма], също е представен договор за правна защита и съдействие между същите страни.

Видно е, че списъкът за призованите лица по делото пред СРС съдържа като въззиваема страна [фирма], оформена е призовка и извършено връчване за същото дружество за проведеното съдебно заседание, като в протокола за провеждането му е вписан за жалбоподател - [фирма].

По делото пред СРС се съдържа пълномощно за същия адвокат от Б. 1 Е. и договор за правна помощ, но няма каквато и да е индиция, същото де е имало качеството на страна в производството.

В протокола от проведеното съдебно заседание, юрк. Р. е направила оспорване и поискала прекратяване на делото поради подаването на жалбата от лице без процесуална легитимация, също е претендирано, че е имало друга жалба срещу същото НП по дело пред СРС, като съдът е постановил определение за прекратяване на производството, тъй като съдът е приел, че жалбата е просрочена. Адвокатът е заявил също така, че двете дружества имали един и същ управител, и към настоящия момент - 19 октомври 2020г. (датата на съдебния протокол) [фирма] не съществувало и е „влято“ в [фирма]. Съдът, видно от протокола, е приел, че била налице грешка относно лицето, което е подало жалбата, а именно от [фирма], и по съображение, че двете дружества имали един и същ управител, като било оставено без уважение искането за прекратяване на производството по делото.

Правна преценка на касационната инстанция:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от страна с надлежна легитимация, при наличие на правен интерес от обжалване и в законоустановения преклузивен срок.

Доколкото страните в касационното производство са тези, които фактически са страни

във въззивното производство, то надлежен ответник срещу касационната жалба на административно-наказващия орган е [фирма] - като лицето, от чието име е подадена въззивната жалба и взело участие в производството пред СРС.

Разгледана по същество касационната жалба е **ОСНОВАТЕЛНА**

Съдът след справка в Търговския регистър констатира, че на 06.07.2020г. е извършено прехвърляне на търговско предприятие от [фирма] на [фирма], с договор от 29.06.2020г. и на правно основание, посочено така: „чл.15, ал.1 и чл.60 от ТЗ“. Предмет на договора е прехвърлянето на търговско предприятие като съвкупност от права, задължения, активи, пасиви и фактически отношения, за сумата от 1000лв. при условията на пълно правоприемство. В случая видно от предмета на договора, предмет на прехвърляне е търговското предприятие, а не фирмата на търговеца [фирма]. Това следва от т.3 от договора - „приобретателят получава всички права и задължения, произтичащи от дейността на предприятието“, от т.4 от договора - на основание чл.15 от ТЗ отчуждителят се е задължил да уведоми всички свои кредитори, както и видно от предмета по т.1 - предприятието е обособено като аптека.

Както е и видно от Търговския регистър, след вписване на договора за прехвърляне, търговското дружество [фирма] не е заличено като търговец, същото продължава да съществува като правен субект с капитал от 2 лева. Твърденията, че едното дружество е „влято“ в другото не се установяват, същите касаят правно основание, което нито е посочено в договора за прехвърляне, нито е взето предвид при вписването на договора 06.07.2020г., като при вливане на едно търговско дружество в друго, настъпва прекратяване на първото дружество, каквато правна последица в случая не е постановена.

Както следва от разпоредбите на закона и съдебната практика на Върховен касационен съд по приложението на чл.15 от Търговския закон: „Разпоредбите на ЧЛ.15, 16 и 16а ТЗ се отнасят за първата хипотеза - прехвърляне на предприятие посредством правна сделка, при която продължават да съществуват като правни субекти праводателят и правоприемникът.“

Предвид изложеното, без значение е извършеното прехвърляне на търговското предприятие, в това число имущество, права и задължения, по силата на договор - търговска сделка, за конкретното административно-наказателното правоотношение, обективизирано в процесното НП срещу „Б. 1“, Е., в това число за правоприемство или замяна на санкционираното лице по него.

Доколкото лицето, чиято дейност е санкционирана с процесното НП е продължило да съществува, именно то е единственият правен субект, процесуално легитимиран да оспори същото. Жалбата пред въззивния съд е подадена и от лице без активна процесуална легитимация. Както се обсъди, в самата жалба, в пълномощното и договора за правна защита на адвоката, жалбоподател е [фирма], но в НП е санкционирано друго юридическо лице, а именно: [фирма]. Обстоятелството, че управител на двете дружества е едно и също лице, е без каквото и да е значение. Жалбата е изрична, подписана от адвоката, който съгласно приложените пълномощно и договор, действа единствено като упълномощен представител на правен субект, който не е процесуално легитимиран да обжалва процесното НП. След като управителят е упълномощил адвоката в същото си качество - като управител на „Б. 2“ за подаването на жалбата, то адвокатът не представлява наказаното юридическо лице - [фирма].

Предвид всичко изложено, неправилно въззивният съд е приел допустимост на оспорването и „уточняване“ на волята на управителя на двете търговски дружества.

По горните съображения, въззивният съд е следвало да остави без разглеждане жалбата на [фирма] срещу НП № РД-И-039/09.04.2020год. издадено от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по лекарствата и да прекрати производството по НАХД № 7983/2020г. по описа на СРС. Поради това с оспореното по делото решение, въззивният съд в недопустимо съдебно производство е разгледал по същество жалбата и е отменил НП, като така е постановил недопустим съдебен акт, който съгласно правомощията на касационната инстанция - по чл.221, ал.3 АПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН, следва да бъде обезсилен. Вместо него касационната инстанция следва да остави жалбата без разглеждане и прекрати съдебното производство.

От касационния жалбоподател чрез юрк. Р., е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което, с оглед изхода на спора, се явява основателно и следва да бъде уважено. [фирма] следва да бъде осъдено да заплати на Изпълнителната агенция по лекарствата сума в размер на 100 лв., представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 3 АПК вр. чл. 78, ал. 8 ГПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 3 АПК във вр. с чл. 63, ал.1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, XI касационен състав

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение от 05.01.2021 г. по описа на СРС, Наказателно Отделение, 109-ти състав, по н.а.х.д. № 7980/2020 г., с което е отменено НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № РД-И-039/09.04.2020 г., издадено от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по лекарствата, с което на [фирма] с ЕИК:[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв., на основание чл. 294 във вр. с чл. 291, ал. 1 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина, за извършено нарушение на чл. 23, ал. 3 във вр. с чл. 46, ал. 3 от Наредба № 4 от 4 март 2009 г. за условията и реда за предписване и отпускане на лекарствени продукти във вр. с чл. 218, във вр. с чл. 219, ал. 1 от ЗЛПХМ, и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на [фирма] с ЕИК:[ЕИК], подадена срещу НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № РД-И-039/09.04.2020 г., издадено от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по лекарствата, с което на [фирма] с ЕИК:[ЕИК] е наложена имуществена санкция, и ПРЕКРАТЯВА съдебното производство.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК:[ЕИК], да заплати на Изпълнителна агенция по лекарствата, за разноски 100 (сто) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

